

1.Sygn. akt VI GC 1032/17

1.0.0.1.WYROK

1.0.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie Przewodniczący SSR Andrzej Makówka

Protokolant Alicja Majorowska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w R.

przeciwko pozwanemu T. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.788,40 zł (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od 30 października 2016 r.;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 172,48 zł (sto siedemdziesiąt dwa złote czterdzieści osiem złotych);
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 740,52 zł (siedemset czterdzieści złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
5. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia

Sygn. akt. VI GC 1032/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w R. pozwem z dnia 1 lutego 2017 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. K. kwoty 18.942,04 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od należności częściowych składających się na należność główną wraz z kosztami procesu. Podała, że pozwany nie zapłacił ceny zakupionych towarów w kwocie 18.942,04 zł. Ponadto dochodziła rekompensaty za koszty odzyskiwania należności od czterech wierzycieli, w łącznej kwocie 695,66 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 6 czerwca 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym uwzględniono powództwo.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Zaprzeczył, aby zakupił u powódki zafakturowane towary. Faktur nie podpisał, co było przyjętą przez pozwanego praktyką. Na rozprawie w dniu 27 października 2017 r. pozwany uznał powództwo, co do kwoty 3.788,40 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka twierdziła, że pozwany zaksięgował wystawione przez nią faktury, co potwierdził przesyłając jej kopie tych faktur (k. 36).

Sąd ustalił:

Strony od kilku lat współpracowały ze sobą. Pozwany kupował towar u powódki w jej oddziale we W.. Towar ten kupował w imieniu swojego pracodawcy Holendra C. B.. W czerwcu 2016 r. pozwany rozpoczął własną działalność gospodarczą. W jej ramach także kilka razy kupił towar u powódki. Pozwany zamawiał towar u pracownika powódki A. K., a następnie osobiście odbierał towar kwitując to na dowodach wydania towaru WZ.

Dowód: zeznania świadka K. Ł. k.80, przesłuchanie stron k. 80, Powódka w dniu 31 lipca 2016 r. wystawiła pozwanemu faktury obejmujące sprzedaż towarów o łącznej wartości 19.227,93 zł. Faktury miały zostać wystawione na podstawie dokumentów wydania towarów, które nie zostały przedstawione pozwanemu. Ani pozwany, ani jego pracownik nie potwierdził odbioru zafakturowanych towarów. Faktury dostarczono żonie pozwanego pod nieobecność pozwanego. Żona przekazała je do biura rachunkowego. Pozwany kiedy dowiedział się o nich zakazał biurowi rachunkowemu ich księgowania. Zwrócił się telefonicznie i mailowo do powódki o wyjaśnienia twierdzą, że całości towaru wyszczególnionego w fakturach nie kupował. Przesłał skany faktur wskazując przykładowo rzeczy, których nigdy nie kupował.

Dowód: faktury k.10-13, zeznania świadka K. Ł. k.80, przesłuchanie stron k. 80, ewidencja zakupów pozwanego k.47-48, 63-66, skany faktur k. 38 - 41

Pozwany zapłacił jedynie 285,89 zł.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył:

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy sprzedaży. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Generalnie umowa sprzedaży może zostać zawarta w dowolny sposób według regulacji ogólnych k.c. dotyczących zawierania umów (art. 66–72 k.c.). Umowa sprzedaży to umowa, która dochodzi do skutku, kiedy strony uzgodnią jej przedmiot oraz cenę. Są to jej elementy przedmiotowo istotne(essentialia negotii). Sprzedaż jest uważana za umowę konsensualną, gdyż stosunek zobowiązaniowy który kreuje, dochodzi do skutku przez samo porozumienie stron.

Powód uznął powództwo w zakresie kwoty 3.788,40 zł. W myśl art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Kryteria kontroli sądu w takiej sytuacji odnoszą się zatem jedynie do skutków prawnego uznania, a nie do okoliczności faktycznych sprawy. W obecnym stanie prawnym, Sąd nie jest uprawniony do badania, czy uznanie powództwa jest zgodne z obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Dokonywanie przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie zebranych w sprawie dowodów przez Sąd byłoby bowiem sprzeczne z wyrażoną *expressis verbis* zasadą związania Sądu uznaniem powództwa. Dopiero w sytuacji, gdy z akt sprawy jednoznacznie wynika, że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub ma na celu obejście prawa, ale okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, Sąd może przejawiać inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą. Mając powyższe na uwadze w zakresie uznanego roszczenia powództwo uwzględniono na podstawie art. 535 § 1 k.c.

Wobec niemożności ustalenia, na której z faktur znajdowały się towary, których nabycie potwierdził pozwany ustalono, że uznana należność dotyczy jednej z faktur wystawionych przez powódkę. Z tego powodu przynajmniej jedna kwota

rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości 172,48 zł była zasadna zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2016.684).

W pozostałym zakresie powódka nie udowodniła swojego roszczenia. Nie udowodniła aby pozwany zamówił i odebrał towar wyszczególniony na fakturach. Wbrew treści faktur nie przedstawiła dowodów wydania towaru WZ wymienionych w poszczególnych fakturach. Nie wyjaśniła dlaczego wystawiła tego samego dnia cztery faktury o różnych terminach płatności. Nie wiedziała kto zawiózł towar pozwanemu, ani kto go odebrał, przy czym miał to być pracownik pozwanego, a pozwany zeznał, iż nie ma pracowników. Wreszcie zeskanowane faktury zostały przesłane powódce przez pozwanego nie jako potwierdzenie zakupu tylko jako reklamacja, co powódka w procesie zataiła. W konsekwencji powództwo w pozostałej części oddalono na podstawie art. 535 § 1 k.c.

Oddalono także roszczenie o zapłatę rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w części przekraczającej równowartość 40 euro.

O odsetkach od kwoty 3.788,40 zł orzeczono zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2016.684) zgodnie z żądaniem pozwu od 30 października 2016 r. tj. daty najpóźniejszej wymagalności roszczenia powódki.

O kosztach proces orzeczono po myśli art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Koszty procesu powoda wyniosły: opłata od pozwu 948 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa procesowego 3.600 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 20%, dlatego powinna ponieść koszty procesu w wysokości 80 % (3.960,88 zł: 19.637,70 zł = 20,17 %). Koszty powódki 4.565 zł x 20 % = 913 zł pomniejszono o koszty rekompensaty za koszty odzyskiwania należności uwzględnione już w roszczeniu głównym 172,52 zł. Ostatecznie zasądzono od pozwanego na rzecz powódki 740,52 zł. Wzięto pod uwagę przepis art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2016.684). Zgodnie z nim wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Bez wątpienia koszty postępowania sądowego stanowią część kosztów odzyskiwania należności. W konsekwencji zasądzając koszty postępowania, pomniejszono je o kwotę 172,52 zł zryczałtowanych kosztów odzyskiwania należności, uwzględnioną już w ramach roszczenia procesowego.

Sędzia